

корень, тукъ за последния му подвигъ и печална кончина нищо не се приказва. Въмѣсто да науча нѣкакво предание отъ мѣстнитѣ люде, азъ трѣбваше да имъ разправамъ за кървопролитната и страхотна *Чамурлийска битка*.

Следъ голѣмитѣ турски победи при Черменъ, на Косово-поле и при Никополъ, християнскитѣ народи бѣха много разнебитени и несговорчиви. И ето че имъ се удаде единъ много добъръ случай да смѣкнатъ своевременно новото бreme, ала тѣ не поискаха и не опитаха да се възползватъ отъ този случай.

Победителтъ на Косово, Баязидъ I, започналь своето царуване съ страшно злодеяние, което преминало като наследство отъ родъ на родъ. Той заповѣдалъ да удушатъ еднородния му братъ Якубъ. Но когато Баязидъ се смѣталъ за непобѣдимъ, отъ изтокъ, изъ сърдцето на Азия, се повдигнала нова вълна, която го заплашвала съ помитане, както той помете християнскитѣ държави на Полуострова. Юначниятъ царь на Монголия, Тимуръ-ханъ, съ голѣма войска нахлулъ въ азиатскитѣ владения на турцитѣ. Баязидъ се принуди да замине за Азия, при градеца Ангора, сегашната столица на новата Турска република. Тамъ се завързало на 20 юлий 1402 г. кървопролитно сражение, въ което турцитѣ претърпѣли страшно поражение. Една година следъ това заробенитъ Баязидъ умрѣлъ.

Между тримата Баязидови синове се започнали люта борби за завладяване на бащиния престолъ. Най-голѣмиятъ братъ, добродушенъ, ала пияница, заелъ Одринъ, а най-малкиятъ, справедливъ и миролюбивъ по природа човѣкъ, загубилъ Мала-Азия. Мохамедъ, съ прозвище „Кюришджи Челеби“, господарь на борцитѣ, така се наричалъ най-малкиятъ, пожелалъ да се разбере съ брата си и раздѣлятъ бащинитѣ си владения, обаче Сюлейманъ не се съгласилъ и войната между имъ пламна. Намѣсилъ се и третиятъ (срѣденъ) братъ Муса,